

Driftvärnet 25 år

Driftvärnet vid Karlskronavarvet AB kan i år se tillbaka på en 25-årig verksamhet. Nuvarande driftvärnsledaren och kompanichefen låter oss här följa driftvärnets "öden och äventyr" under kvartsseklet.

Historik

Sedan urminnes tid har vi svenskar haft en stark inneboende önskan att värna om vår frihet. I vår äldre historia finner man talrika exempel på hur svensk allmoge och städernas borgare spontant beredde sig att försvara hemmets härd med vapen i hand, när främmande fridstörare uppträdde hotfullt nära våra gränser och de av myndigheterna organiserade försvarsstyrkorna sviktade. Men det var först på 1800-talets mitt som egentliga frivilligorganisationer började växa fram med syfte att redan i fredstid ge civila medborgare utbildning för aktiva insatser i händelse av krig.

Tanken på ett hemvärn med något av dagens karaktär väcktes under 1930-talets sista år, då man på vissa fram-

synta håll fick upp ögonen för den nya fara som hotade ett oförberett land från luften. Genom utvecklingen av transportflygets kapacitet och införandet av specialutbildade fallskärmsjägarförband kunde angripare mer eller mindre överraskande och kraftfullt slå till snart sagt var som helst. Faran från luften aktualiserade ett hemortsskydd som kunde mobiliseras och snabbt stå stridsklart vid ett eventuellt kuppangfall.

Hemvärnstanken växte fram på bred front runt om i landet. De första impulserna kom från enskilt håll och det var först när Tyskland överföll Danmark och Norge den 9 april 1940, som myndigheterna snabbt och med kraft grep in på allvar. Det rörde sig bara om dagar innan en imponerande organisation började ta form. Redan på som-

Deltagarna i första gruppfältskjutningen på Rosenholm 1944.

maren 1940 kunde man räkna in en aktiv personalstyrka på över 75.000 man, rekryterade ur alla samhällsgrupper. Hemvärnet blev därigenom och är fortfarande en av våra största folkrörelser.

Hemvärnet av idag

Hemvärnet ingår som en del av vår armé. Organisationen är som en naturlig följd av detta genomförd efter militära förebilder. Rekryteringen sker emellertid i fred helt på frivillighetens väg.

Att vara med i hemvärnet ankommer alltså helt och hållet på den enskilde individen, men när man en gång blivit antagen så är man krigsman och binds vid hemvärnsuppgiften genom ett särskilt kontrakt.

Hemvärnets huvuddel kallas allmänna hemvärnet.

En särskild del av hemvärnet är driftvärnet. Detta organiseras vid krigsviktiga verk och inrättningar — statliga, kommunala eller enskilda — samt vid marinen och flygvapnet. Driftvärn rekryteras uteslutande bland företagets egen personal.

Under chefen för armén utövas hemvärnets högsta ledning av rikshemvärnschefen biträdd av hemvärnsstaben, vilken har sin fredsmässiga förläggningssort till Stockholm. Inom militärområdena har militärbefälhavarna överinseendet över hemvärnet och inom försvarsområdena är det försvarsområdesbefälhavarna som för befälet över de hemvärnskretsar och -områden som ingår i respektive försvarsområde. I försvarsområdesstaberna ingår en hemvärnsavdelning med en eller flera hemvärnsofficerare och hemvärnsunderofficerare.

Uppgifterna i krig

Hemvärnet har tilldelats betydelsefulla

uppgifter i den nuvarande lokala försvarsplanläggningen. Allmänna hemvärnet verkar för det omedelbara skyddet av den egna hemorten. Driftvärnet å sin sida skall svara för det egna verket eller företaget.

Om vårt land blir angripet är skydds-målsättningen att ingen del av landet får uppges utan hårt, segt motstånd i olika former. Med den målsättningen som bakgrund har det hemvärn som spontant växte fram under andra världskrigets orosår fått en mångfaldig roll i dagens moderna svenska försvar. Eftersom vi inte har några stående styrkor måste vår ”hempermitterade värnplikts-armé” snabbt kunna mobiliseras. Att skydda mobiliseringsplatserna mot sabotage och överfall har därför blivit en av hemvärnets stora uppgifter i dag. Med någon eller några timmars varsel kan hemvärnet grupperas för att bevaka fält- och lokalförsvarsförbandens förråd och depåer. Bl a vid kuster och gränser är hemvärnet också snabbt berett att tillfälligtvis lösa lokalförsvarsförbandens uppgifter genom att försvara hamnar, tillfartsvägar och permanenta befästningar. Bevakningsobjekt i inre delar av landet vid en mobilisering är t ex flygfält, broar och trafikknutpunkter.

Sedan fält- och lokalförsvarsförbanden organiserats blir hemvärnsområdenas viktigaste uppgifter att kontinuerligt övervaka områdets yta. Inom varje hemvärnsområde finns s k civila rapportörer som snarast meddelar till hemvärnschef och polis ifall något ovanligt inträffar. Uppträder fiender eller femtekolonnare inom hemvärnsområdet så skall hemvärnsförbanden med alla till buds stående medel hindra eller försvara dessas verksamhet. Stridssättet blir som regel eldöverfall eller försvar. Ge-

nom att man i det moderna ytkriget ofta kan räkna med avsevärda luckor mellan framryckande motoriserade kolonner ges hemvärnsförbanden stora möjligheter att verksamt fördröja fiendens framryckning.

Inom hemvärnsområdena skall alla sannolika framryckningsriktningar rekognoseras och lämplig eldöverfallsteräng kartläggas. Stridsmetodiken skall vara snabb och enkel, präglad av dold framryckning till eldställningarna, varifrån eldöverfallet utförs med en kort och intensiv eldgivning. När överfallet är genomfört sker en snabb och dold tillbakaryckning till en samlingsplats som är känd av envar hemvärnsman. Spaning skall oavbrutet pågå inom hemvärnsområdet för att fastställa mål för eldöverfall och hemvärnsgrupperna skall ständigt vara beredda att återupptaga eldöverfallen. Förbanden skall också vara övade att verka inom angränsande hemvärnsområden.

En annan viktig uppgift för hemvärnet är att bistå de fält- och lokalförsvarsförband, som är grupperade inom eller på förflyttning genom hemvärnsområdet. Vägvisning, bevakning, utförande av fältarbeten och tjänst vid uppsamlingsplatser är exempel på vad hemvärnet kan medverka till i de sammanhangen.

När det gäller den del av hemvärnet som betecknas som driftvärn så är dess främsta uppgift att skydda driften vid vederbörligt företag eller verk. Driftvärnet skall sätta in all sin kraft på att söka hindra avbrott i myndighetens eller verkens verksamhet. Endast när detta inte längre är möjligt får driftvärnsförbanden tas i anspråk för att lösa uppgifter i likhet med dem som tillhör allmänna hemvärnet.

Den tekniska utvecklingen av bl a

Fältskjutningsstation i Boråkra.

de militära transportmedlen samt strukturen på stormakternas stående styrkor, som i avsevärd grad har ökat möjligheterna och riskerna för ett plötsligt kuppanfall, har gjort att vårt hemvärn har fått en allt betydelsefullare roll i kuppförsvaret. Hemvärnets uppgifter förskjuts alltför mot att i större utsträckning än tidigare utnyttjas i det direkta kuppförsvaret. En stor del av hemvärnet är därför berett att omedelbart insättas för försvar av broar, hamnar och flygbaser.

Eftersom man måste vara beredd på att kuppanfall kan komma utan skönjbara förebud, har armén liksom de båda andra försvarsgrenarna — marinen och flygvapnet — måst inrätta särskilda kuppförsvarsstyrkor. Men dessa förband kan i varje fall inom armén på grund av sin ringa omfattning inte tillgodose en önskvärd kuppberedskap. Inom armén har därför hemvärnet blivit en viktig komponent i kuppförsvaret. Hemvärn finns över hela landet och det är arméns snabbast insatsberedda förband. På endast några timmar kan de slå en bevakningskedja kring viktiga skyddsföremål.

Uppgifterna i fred

Under den tid hemvärnet varit organiserat har det många gånger tagits i anspråk i kritiska situationer som upp-

stått i fredssamhället. Ofta har hemvärnet därvid gjort betydande insatser. Exempel på sådana är skallgång efter försvunna eller hjälp med släckning av skogsbränder. Här har hemvärnsförband ofta larmats. Hemvärnet har också hjälpt polisen vid infångandet av brottslingar och ofta utfört vakthållning vid olika civila arrangemang. Genom dessa insatser av mera fredlig natur har hemvärnet blivit uppskattat och samhörighets- och trygghetskänslan inom orten har stärkts.

Under andra världskrigets beredskapsår utmärkte sig hemvärnet i särskilt hög grad vid åtskilliga tillfällen. Sålunda deltog det med utmärkelse i räddningsarbetet vid den stora explosionsolyckan vid Björkborns krutbruk på hösten 1940 och vid uppröjningen efter sprängningen av ett ammunitionståg vid Krylbo på sommaren 1941. Vid flera tillfällen omhändertog också hemvärnspersonal nödländade flygplan liksom drivande spärrballonger.

Hemvärnets användning är alltså mångsidig. För en fiende som anfaller vårt land måste vetskapen om han överallt kan räkna med ett stridsberett hemvärn välla irritation och avsevärt besvär. Åt hemortens befolkning å andra sidan skänker hemvärnet trygghet och tillförsikt.

Driftvärnet

Den speciella del av hemvärnet som kallas driftvärn finns inrättat vid inte mindre än ett tjugotal verk samt vid marinen och flygvapnet. Det totala kriget kräver ett totalt försvar och det är grunden till att driftvärnet inrättats. Krigsmakt och polis räcker inte till för att trygga produktion och underhåll vid många av våra stora statliga verk. När det gäller marinen och flygvapnet

har driftvärnet som främsta uppgift att skydda dessa försvarsgrenars omfattande verkstadsanläggningar.

Om man skall bli driftvärnsman bestämmer man själv. En ansökan ställs till driftvärnsledaren och blir man sedan antagen så innebär det ett skriftligt åtagande att delta i utbildning och att stå beredd till vakt och skydd av den egna anläggningen eller företaget. Minst tjugo timmar om året på tjänstetid omfattar driftvärnsmannens utbildning. Allt detta sker utan inskränkning av lönen.

Verksamheten i fred går ut på att ge kännedom om hanterandet av vapen och annan utrustning. Utbildningen tar sikte på att göra klart hur personalen bäst skall skydda sig och sin arbetsplats.

Personalens skyldigheter och förmåner

Hemvärnsmannen (antingen han nu ingår i allmänna hemvärnet eller driftvärnet) påtar sig genom kontraktsskrivningen en del skyldigheter. Utan erkänsla behöver han dock inte ikläda sig dem eftersom vissa förmåner erbjuds när hans tjänster tas i anspråk.

Under fredstid är hemvärnsmannen således skyldig att fullgöra minst tjugo timmars utbildning varje år. Den tiden är naturligtvis utmätt i knappaste laget, men det är svårt att kräva längre utbildningstid av hemvärnsmannen, som ju frivilligt och oftast på eget initiativ och på ideella grunder söker sig till hemvärnet. I praktiken har det för övrigt visat sig att flertalet hemvärnsmän är så intresserade av sin självpåtagna uppgift att de glatt och villigt ägnar avsevärt mera tid än de stipulerade tjugo minimitimmarna åt hemvärnsarbetet. Vid sidan av det rena utbildningsarbetet förekommer också rikligt med utbildningsfrämjande tävlingar och olika for-

mer av kamratlig samvaro, som stärker samhörighetsbanden mellan de olika hemvärnsförbandens enskilda medlemmar.

Värnpliktigt driftvärn

En del män i värnpliktsåldern är s k uppskovspersonal, d v s de har sådan sysselsättning i fred, framför allt vid olika verk och företag, att de under ett eventuellt krigstillstånd inte kan undvaras i sina civila befattningar. Det är många civila funktioner som även under krig måste löpa så ostört som möjligt.

Vid beredskapstillstånd eller krig är denna s k uppskovspersonal skyldig att fullgöra tjänstgöring i hemvärnet i egenkap av värnpliktiga hemvärnsmän.

Det värnpliktiga driftvärnet ingår vid beredskapstillstånd eller krig som förstärkning till de ordinarie driftvärnsförbanden eller också som självständigt förband. Man försöker att infoga de värnpliktiga driftvärnsmännen i organisationen på ett sådant sätt att personalens arbete vid vederbörligt verk eller företag störs så lite som möjligt. Det är ju för att deras produktion skall

kunna vidmakthållas så intakt som möjligt som uppskovet från annan krigstjänst erhållits.

Vapen och annan utrustning till det värnpliktiga driftvärnet delas ut först då förbanden sätts upp vid beredskapstillstånd eller krig. I princip är värnpliktiga driftvärnsmän underkastade samma tjänstgöringsskyldighet som värnpliktiga i allmänhet. Man har dock frågat sig om inte det värnpliktiga driftvärnet borde få möjlighet till någon form av frivillig utbildning som skulle göra det mera skickat att lösa sina speciella uppgifter. 1960 års värnpliktsutredning (VU 60) har tagit upp frågan om utbildning i fred för det värnpliktiga hemvärnet.

Utbildning

Enligt hemvärnskungörelsen är i dag varje hemvärnsman skyldig att göra minst 20 timmars utbildning per år. Många gör självklart avsevärt fler timmar.

Förutsättningen för att hemvärnsmännen själva skall kunna lösa sina uppgifter är att de behärskar sina vapen och sin utrustning. Stor vikt läggs på att

Kurs i Göteborg 1954

hemvärnsmännen blir goda skyttar. Genom skol-, fält- och stridsskjutningar tränas de att behärska sitt vapen. En mycket stor del av hemvärnsmännen är aktiva skyttar inom den frivilliga skytterörelsen. Där underhåller och förbättrar de sin skjutskicklighet.

Hemvärnet har under de senare åren fått alltmer viktiga uppgifter i försvaret. Hemvärnsmännen har därför måst lära sig många andra vapen än geväret. Redan tidigt fick hemvärnet kulsprute-pistoler och kulsprutegevär. Senare tillkom också kulsprutor och pansarvärns-vapen av olika slag. De bästa skyttarna har kunnat erhålla prickskyttegevär — något som ytterligare stimulerat skytte-intresset.

De vidgade uppgifterna i kuppförsvaret har också gjort att hemvärnsmännen på senare tid erhållit kanonutbildning. För att kunna bemanna de pjäser av olika slag som finns på skilda platser i vårt land pågår numera skjututbildning med dessa som en viktig del av hemvärnsmännens utbildning.

Lika viktig som skjututbildningen är utbildningen i sprängtjänst och min-tjänst. Alla hemvärnsmän måste lära sig behärska konsten att spränga olika föremål och att kunna minera med såväl stridsvagns- som truppminor.

Befälsutbildningen bedrivs såväl lokalt inom hemvärnsområden och vid kurser inom försvarsområden som centralt vid Hemvärnets stridsskola.

Ungdomen utbildas i regel i särskilda avdelningar. Ett stort antal lägerkurser för hemvärnsungdom ordnas årligen såväl regionalt som centralt, framför allt under skolloven. Hödpunkten i ungdomsutbildningen är de årligen i juni återkommande rikstävlingarna vid Hemvärnets stridsskola.

Medan det allmänna hemvärnet övar

Kafferast på Torsölägret.

sig på vardagskvällar och söndagar, har driftvärnet en annan utbildningsrytm. De verk som har driftvärn hyllar i regel principen "utan försvar ingen drift". De anslår därför dessutom betald arbetstid för att deras frivilliga driftvärn skall få en så bra utbildning som möjligt.

Vår driftvärnsutbildning äger som regel rum vid lägerkurser på Torsö som ordnas av försvarsområdesbefälhavaren och vid kurser anordnade av marinens driftvärnschef. Också vid Hemvärnets stridsskola i Vällinge anordnas årligen kurser för driftvärn. Många driftvärns-män genomgår även de för allmänna hemvärnet avsedda kurserna vid stridsskolan, framför allt de tekniska kurserna.

I dag är hemvärnets utbildning medvetet inriktad på att hemvärnsmännen skall kunna lösa sina uppgifter vid kuppföretag och vid krig. De grundläggande färdigheterna, att kunna skjuta bra med sina vapen och behärska tekniska medel som sprängämnen får hemvärnsmännen noga lära sig. Men även andra färdigheter, som vakttjänst, skyddstjänst mot ABC-stridsmedel och sjukvårdstjänst som bl a ingår i själv-skyddsutbildningen gör hemvärnsmännen skickade att lösa sina uppgifter. Den årligt återkommande utbildningen siktar till att hemvärnsmännen exakt vet sin egen och kamraternas uppgifter om någonting skulle hända.

Fortsättning i nästa nummer.

Driftvärnet 25 år

I föregående nummer av Varvet Runt gavs tillbakablickar på driftvärnets 25-åriga verksamhet. Fortsättningsvis följer här driftvärnets "öden och äventyr" samt ett referat från jubiléet.

"Värvning" till driftvärnet.

1943 utfärdades en varvsorder angående bildande av Verkshemvärn. Ansökningarna skulle lämnas till verkstadskontoret. Redan på hösten 1943, alltså innan årsskiftet 1943—44, hade ett 150-tal ansökningar inkommit. I februari 1944 blev dåvarande ritingenjör Flyborg chef för Karlskrona Allmänna Hemvärn. Verkshemvärnet var underställt Karlskrona Allmänna Hemvärn. Flyborg och Polnäs blev sedan kallade av varvschefen, kommendör Odqvist, att granska inkomna anmälningar, vilket arbete tog tio dagar i anspråk, men då var också befälet och underbefälet uttaget. Sedan var det mycket spännande att se vad vi hade åstadkommit för vi kände inte de uttagna. Dessa hade varierande utbildning enligt vad som framgick av ansökningshandlingarna.

De intresserade besöktes på arbetsplatsen, och vi fick skiftande intryck av vad vi hade åstadkommit av befälsuttagningen. Många frågor strömmade oss till mötes på grund av att en del trodde att de skulle anlitas för uppdrag utanför arbetsplatsen, men det gällde enbart varvsområdet.

Den första kallelsen blev till Flottans Exercishus en vardagskväll. Anslutningen var mycket god. Där hölls den första informationen angående tänkt organisation. Även en teoretisk undervisning hölls på Sjömansskolan några veckor senare, varefter vi en söndag kände oss mogna för första skjutningen på Rosenholms skjutbana. Några uniformer

hade vi ännu ej blivit tilldelade, varför vi ställde upp ett 100-tal man i overaller och i övrigt i skiftande klädsel. Vapen hade vi fått låna av infanteriet.

I maj 1944 hade vi blivit tilldelade ett överdragsställ, mössa, vapen och livrem och vi gjorde vårt första officiella framträdande på Svenska Flaggans dag på Stortorget med parad för amiralen.

Vi konstaterade ganska tidigt att Verkshemvärnet inte kunde verka ensamt vad beträffar hjälpinsatser och pengar och därför bildades Verksförbands Stödförening med kontorschef Oscar Olsson som ordförande. Någon egen lokal hade vi inte på den tiden utan vi samlades i Folkets Hus B-sal. I vår utrustning fattades fortfarande skor. Som det första vi gjorde lade vi därför in en ansökan till varvschefen om pengar för att kunna skaffa dessa skor. Dessutom behövdes pengar för ammunition, kartor, kompass och ersättning för förlorad arbetsförtjänst.

Vi hade festligheter på Högvaktsplan ihop med Allmänna Hemvärnet med uppträdande av toppartister samt hyrde Tvings Folkets Park. Festligheterna hade skiftande framgång. Vid senare tillfällen grävde vi fram bly från varvets skjutbana, smälte detta bly och sålde för att kunna inköpa möbler och tillbehör för klubblokaler som vi genom marinens välvilja hade fått upplåtna på Gamla Teatern. Dessa lokaler fick vi disponera på villkor att vi reparerade desamma, vilket innebar inläggning av golv, målning och tapetsering. Prisskåp,

armatur och elektriska värmeelement fick vi av dåvarande överingenjör Johan Schreil.

Redan våren 1946 kände vi oss så utbildade att vi kunde ordna en större drabbning som gick av stapeln på Rosenholmsfälten. Tävlingsdagen begåvades med ett mycket vackert vinterväder med snö och sol och ca 200 hem- och driftvärnsmän samt civila och militära skyttar ställde upp. Vid prisutdelningen fick vi mycket god kritik, varefter denna traditionella skjutning anordnas av oss med Kretstävlingar, Förbundsskjutningar m m i alla delar av östra Blekinge.

På hösten 1944 blev fem Driftvärnsmedlemmar uttagna för att tillsammans med fyra Karlskrona Allmänna Hemvärnsmän representera Blekinge vid Rikshemvärnstävlingen i Rosersberg. Efter ett flertal träningstimmar såväl på skjutbana som i terräng var vi mogna att ta en dust med konkurrenter från hela Sverige (ett lag från varje försvarsområde). Vi klarade oss förhållandevis bra med en 11:e-placering av 35 deltagarlag samt individuella priser.

Efter omorganisationen, som skedde 1947 då driftvärn bildades i hela Sverige, åkte vi med eget lag för att representera marinen vid Rikshemvärnstävlingen i Rosersberg — säkerligen en av de mest spännande tävlingar som vi varit med om. När det sista protokollet kom upp på anslagstavlan fick vi se att vi hade vunnit med 4 poäng över närmaste lag och vi blev då intervjuade i radio. Individuellt vann Polnäs bland 500 deltagare.

Driftvärnet går högvakt.

1957 framlades förslag om att Driftvärnet skulle gå högvakt. Förslaget mottogs med en viss pessimism från den högre ledningen. Utbildningen i "ex I" borde nog vara mera avancerad, sades det. Men till sist blev det beslutat att vår första högvaktstjänst skulle gå av stapeln den 16—17 juli 1957. Vi skulle få ett deltagarantal på 20 st. som skulle tränas en gång i veckan. Det var åtskilliga marschanträdande, halter och klackvändningar vi gjorde den våren. Det var också med spänning vi embarkerade tåget på Karlskro-

"Kändisar" — bl a för sin prisplockning.

na central för att åka upp till ett av våra viktigaste uppdrag. Men är man väl tränad för sin uppgift och alla utför sina åligganden efter instruktionen går allting bra. Varmt var det och åtskilliga tusen åskådare såg svetten dropa från våra pannor.

Kurser av olika slag har alltid legat oss varmt om hjärtat. Vi har skickat driftvärnsmän på ungdomsfjällkurser i Jämtland, hundförarekurs i Sollefteå, skjutledarekurs på Rosersberg, deltagit i brevkurser i sprängtjänst m m samt 50 timmars kurs för tagande av militärt förarebevis för personbil, lastbil och buss. Vid omläggningen till högertrafik höll vi oss också framme och hade den första kursen i Karlskrona.

Varje år anordnar vi en större fältskjutning, där man bl a skjuter om Marinlottornas vandringspris. Det första priset, som uppsattes 1947, var vi ofina nog att erövra genom att göra de tre första in-teckningarna. Det andra priset tog KA 2 skytteförening 1959 för alltid. Det sista priset, en stänka, är ännu i

Otto Andersson har klarat det militära förarebeviset för bilar av olika slag.

vandring. Åtskilliga är de skott som avlossats vid dessa driftvärnsskjutningar vi arrangerat i trakten av Attanäs under många år.

Driftvärnsskjutning i Olsäng: — Besök av VD, konteramiral Stig Bergelin med maka Marianne och driftvärnsledaren, kommandörkapten Bodvar Bjarke.

Under driftvärnets 25-åriga verksamhet har mycket hänt som vore värt att sätta pränt i samband med jubiléet. Många är även de som borde få en eloge för utförda bedrifter och goda resultat i de tävlingar i vilka driftvärnet deltagit. Det skulle emellertid föra för långt att här nämna dem alla vid namn. Envar må veta att det goda anseende som driftvärnet haft och har beror på de enskilda driftvärnsmännens insatser.

Högtidligt jubileum.

Lördagen den 15 mars högtidlighöll driftvärnet sitt 25-årsjubileum med början i Amiralitetskyrkan. Jubiléet fick en värdig upptakt när driftvärnets flaggvakt marscherade in i kyrkan och paraderade framför altaret. För den stämningsfulla musiken svarade militärmusikkåren tillsammans med musikdirektör Torsten Wall, orgel. Dirigent, musikdirektör Åke Dohlin.

Fr. v: Fru Reuterswärd, VVD J. Söderman, fru Malmberg och överstelöjtnant F. Reuterswärd.

Nåra av de 110 driftvärnsmän som med damer deltog i jubiléet.

Efter korum höll amiralitetspastor C-A Malmberg en betraktelse präglad av allvar och inlevelse. Överste C-F Gillberg talade och förrättade utdelning av medaljer. I sitt anförande poängterade överste Gillberg bl. a. den föredömliga aktivitet som det 25-årsjubilerande driftvärnet hade visat. Lyckönskningar framfördes och krigsmannabön förrättades. Överste Gillberg överlämnade där efter medaljer, plaketter och tjänsteårs-tecken till ett stort antal driftvärns-män. Bland dessa var kompanichefen Thorsten Polnäs som fick Hemvärnets förtjänstplakett i guld för i hög grad betydelsefulla insatser för hemvärnets fromma.

Det jubilerande driftvärnet fick Örlogsbas Syds silverplakett. Kommendör Hans Gottfridsson överlämnade plaketten.

Utdelningen följdes av musik "Land, Du välsignade" och "Marcia Carolus Rex". Vid marschen medverkade fyra fanfartrumpetare med flaggprydda instrument vilket gav en stämningsfylld accent vid högtidlighetens avslutning.

På lördagskvällen samlades driftvärns-männen med damer och inbjudna gäster till en kamratfest på Stadshotellet. Driftvärnsledaren, kommendörkapten B. Bjarke välkomsttalade varvid bl. a. uttalades som mycket glädjande att så många driftvärnare hörsammat inbjudan. I hälsningsanförandet hälsades gästerna välkomna, överste C-F Gillberg, kommendör Hans Gottfridsson, kommendör Rutger Tengzelius och Karlskronavarvets VVD Johan Söderman, samtliga med damer.

Av övriga gäster märktes förre infanteribefälhavaren, överstelöjtnant Bertil Lindeblad och en av driftvärnets veteraner, kansliskrivare Josef Andersson.

Ett flertal lyckönskningstelegram hade tillsänts det jubilerande driftvärnet, bl. a. från chefen för marinen Åke Lindemalm, fru Marianne Bergelin på marinlottakårens vägnar och från Karlskrona Skytteförening.

Vid middagen talade överste C-F Gillberg som förklarade att han personligen var glad att få närvara och därtill att jubiléet avhölls medan han var kvar som aktiv officer. Samtidigt passade översten på att tacka för det samarbete och den gemenskap som visats av det jubilerande driftvärnet.

Direktör Johan Söderman talade på Karlskronavarvets vägnar. Uttalade att från hans sida var bekantskapen med driftvärnet kort men angenäm. Direktör Söderman överlämnade, som synligt bevis på varvets uppskattning, en stor patronhylsa i polerad mässing att användas som vandringspris vid driftvärnets tävlingar.

Driftvärnets allt i allo, kompanichefen Torsten Polnäs, tackade för de överlämnade presenterna och överlämnade en skeppsklocka till ställföreträdande driftvärnschefen Mats Hobro, som avgår i år från sin befattning.

Med driftvärnsledaren, kommendörkapten B. Bjarke, som överste-ledare för driftvärnets jubileumshögtid förflöt aftonen under god och gemytlig anda. Revymakarna Stig Wihlborg och Martin Okmark underhöll precis som i fornstora dar, då varvsrevyerna var en mycket uppskattad tilldragelse i Karlskrona. Sin goda kondition visade driftvärns-männen prov på — det var trångt på dansgolvet när musiken spelade upp till dans till syvende och sist.